

endnu ikke er tilstrækkelig mange kvinder på politiske topposter i udviklingslandene, for når man f.eks. læser om rituel omskæring af små piger i 5-års-alderen, der som voksne fortæller om deres oplevelser, så er det jo forbundet med så stor fysisk og psykisk smerte, at kvinderne ikke selv kan forstå, at den praksis bliver ved med at fortsætte, og samtidig har rituel omskæring jo også nogle meget negative sundhedsmæssige, sociale og seksuelle konsekvenser.

Derfor er det en vigtig opgave for os i Danmark, i EU som sådan og i alle andre lande, der har underskrevet FN's menneskerettighedskonvention og tilhørende erklæringer at holde fast i og understrege, at kvinders rettigheder er menneskerettigheder, som ministeren også understregede i sin tale, og at ligestillings spørgsmål i forbindelse med planlægningen og forvaltningen af udviklingsbistanden er et meget vigtigt spørgsmål, ligesom de øvrige menneskerettigheder, demokrati og god regeringsførelse er det.

Ministeren sagde i sin tale, hvordan regeringen vil prioritere de forskellige punkter på FN's særlige samling, og de prioriteringer kan vi sagtens støtte. Vi mener, at en væsentlig måde at vedblive at holde ligestillingsdebatten på det internationale plan i gang på er ved, at der med rimelig jævn mellemrum afholdes verdenskvindekonferencer.

Som sagt er dette en lang, sej proces, hvor vi vedholdende og stadig må arbejde for, at emnet ikke går i glemmebogen. Jeg ser afholdelsen af verdenskvindekonferencen som et væsentligt middel til dette, ikke fordi erklæringerne i sig selv løser problemerne, langt fra, men fordi der dermed sættes politisk fokus på ligestillings spørgsmål. Derfor støtter vi regeringens bestræbelser på at få afholdt en femte verdenskvindekonference i år 2005.

Afslutningsvis skal jeg sige, at CD kan støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat. Vi er ikke medforslagsstillere, men vi støtter det alligevel.

Og så vil jeg sige undskyld til formanden for at have overskredet tiden.

Anden næstformand (Henning Grove):
Ikke så meget som andre. Fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Om få uger drager der en dansk delegation til New York for at deltage i det, der hedder

Beijing + 5, altså en opfølgingskonference på den store kvindekonference i Beijing i 1995.

Danmark har presset på for at få denne opfølgingskonference, og vi har også presset på for at få en regional forberedelseskonference, netop som fru Anni Svanholt fra SF beskrev.

Det var meget nyttigt at have denne regionale forberedelseskonference, idet vi kom igennem mange af de emner, som også kommer op på konferencen i New York.

Det, det handler om, er jo at få kigget på, hvordan det gik med gennemførelsen af Beijing-erklæringens 12 punkter, som fokuserede på fattigdom blandt kvinder, på kvinders uddannelsesvilkår og sundhed, på vold mod kvinder og handel med kvinder, på kvinder i væbnede konflikter, på kvinders økonomiske rettigheder, på kvinder i magtstrukturerne og i beslutningsprocesserne, på institutionelle strukturer til gennemførelse af ligestillingsprocesser, på kvinders menneskerettigheder, på kvinder i medierne, på kvinder og miljø og på pige børns vilkår.

Det er mange emner at tage med, men alligevel er der faktisk nogle, der ønsker, at man skal genåbne denne proces for at få flere emner med eller for at tage nogle ud.

Vi er meget bekymrede for de bestræbelser, der er på at genåbne Beijingprocessen. Vi mener, at de 12 punkter, som der er valgt at fokusere på, er så rigeligt. Der er rigeligt arbejde at tage fat på, hvis man skal komme nogle skridt videre i kvindernes menneskerettigheder.

Man kan spørge sig selv, om det overhovedet hjælper at holde alle disse FN-konferencer. I dystre stunder kan man måske nok sige, at det i nogle områder af verden går ufattelig langsomt, og i nogle lande går det endda helt slemt tilbage. Vi kan tale om lande som Afghanistan, Iran, Sudan og andre steder, hvor selv de mest elementære menneskerettigheder ikke er forundt kvinderne.

Der er stadig væk også mange lande, hvor kvinder ikke kan arve, kvinder ikke kan have selvstændig virksomhed, kvinder ikke kan undervise, kvinder ikke kan få lægehjælp på lige fod med andre. Så der er kort sagt nogle områder i verden, hvor der er hvide pletter, og hvor vi simpelt hen ikke rigtig har kunnet konstatere nogen fremskridt. Alligevel må man sige, at for hver gang der er en ny verdensomspændende konference, skifter mønstrene en lille smule. Der er lande, som tidligere har været helt forbenet imod fremskridt på dette område, som